

Levenslang

Jeffrey Archer

Levenslang

Vertaald door Mariët Herlé

SAGA Egmont

Levenslang

Vertaald door Mariët Herlé

Originele titel *A Prisoner of Birth*

Eerste druk december 2024

Copyright © 2008, 2024 Jeffrey Archer en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Toby Madden

NUR 305

ISBN: 9788726895445 (POD paperback)

ISBN: 9788726487794 (e-book)

ISBN: 9788726488289 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Voor Jonathan en Marion

Dank

Ik wil de volgende personen graag bedanken voor hun waardevolle adviezen en hulp met dit boek:

De Hon. Michael Beloff QC, Kevin Robinson, Simon Bainbridge, Rosie de Courcy, Mari Roberts, Alison Prince en Billy Little (BX7974), HMP Whitemoor, LVCM (Hons), BSc (Hons), Soc Sci (Open), Dip SP & C (Open))

Proloog

'Ja,' zei Beth.

Ze probeerde verbaasd te kijken, maar dat was niet zo overtuigend, omdat ze vanaf de middelbare school al besloten had dat ze zouden trouwen. Maar ze was verbaasd toen Danny midden in een druk restaurant op één knie viel.

'Ja,' herhaalde Beth, in de hoop dat hij op zou staan voordat iedereen in het restaurant ophield met eten en zich omdraaide om naar hen te kijken. Maar hij hield vol. Danny bleef op één knie zitten en goochelde een klein doosje ergens vanuit het niets. Hij deed het open en onthulde een simpele gouden ring met een enkele diamant die veel groter was dan Beth had verwacht - hoewel haar broer haar al verteld had dat de ring Danny twee maanden loon gekost had. Toen hij eindelijk opstond verraste hij haar weer. Hij begon gelijk een nummer op zijn telefoon in te toetsen. Beth wist maar al te goed wie er aan het andere eind van de lijn zou zijn.

‘Ze heeft ja gezegd!’ kondigde Danny triomfantelijk aan. Beth lachte en hield de diamant bij het licht om hem beter te kunnen bekijken. ‘Waarom kom je hier niet naar toe?’ zei Danny erbij voor ze hem kon stoppen. ‘Prima, laten we naar die wijnbar bij Fulham Road gaan – die waar we vorig jaar waren na die wedstrijd met Chelsea. Tot zo, man.’

Beth protesteerde niet; want uiteindelijk was Bernie niet alleen haar broer, maar ook de oudste vriend van Danny en hij had hem vast al gevraagd om best man te zijn.

Danny deed zijn telefoon uit en vroeg een passerende ober om de rekening. De oberkelner kwam er gelijk aan.

‘Dit is van het huis,’ zei hij met een hartelijke lach.

Het zou een nacht vol verrassingen worden.

Toen Beth en Danny de Dunlop Arms binnenkwamen zagen ze Bernie in een hoek zitten met een fles champagne en drie glazen.

‘Fantastisch nieuws,’ zei hij nog voor ze konden gaan zitten.

‘Bedankt, man,’ zei Danny terwijl hij zijn vriend een hand gaf.

‘Ik heb Pa en Ma al gebeld,’ zei Bernie toen hij de kurk eraf liet knallen en drie champagneglazen vulde.

‘Ze leken niet eens zo verbaasd, maar ja, dit was het slechtst bewaarde geheim in Bow.’

‘Vertel me niet dat die ook nog komen,’ zei Beth.

‘Reken maar van niet,’ zei Bernie en hief zijn glas, ‘nu moet je het met mij doen. Op een lang leven en dat West Ham de cup maar mag winnen.’

‘Nou ja, een van die twee dingen kan tenminste geburen,’ zei Danny.

‘Ik denk dat jij met West Ham zou trouwen als dat kon,’ lachte Beth naar haar broer.

‘Ik zou het slechter kunnen doen,’ zei Bernie.

Danny lachte. ‘Ik zal de rest van mijn leven met alle twee getrouwd blijven.’

‘Behalve zaterdagmiddags,’ herinnerde Bernie hem.

‘En misschien moet je die er af en toe ook aan geven nadat je de zaak heb overgenomen van Pa,’ zei Beth.

Danny fronste. Hij was in zijn lunchpauze naar de vader van Beth geweest om de hand van zijn dochter te vragen – sommige tradities zijn hardnekkig in East End.

Mr. Wilson had niet blijer kunnen zijn met Danny als schoonzoon, maar bleef hem vertellen dat hij over één ding van mening veranderd was, waarvan Danny dacht dat ze het daar al over eens waren.

‘En denk maar niet dat ik mijnheer tegen je ga zeggen nadat jij de zaak hebt overgenomen van mijn pa,’ onderbrak Bernie zijn gedachten.’ Danny reageerde daar niet op.

‘Is dat wie ik denk dat het is?’ zei Beth.

Danny keek beter naar de vier mannen die bij de bar stonden.

‘Hij lijkt er wel op.’

‘Lijkt op wie?’ vroeg Bernie.

‘Op die acteur die Dr. Beresford speelde in *The Prescription*.’

‘Lawrence Davenport,’ fluisterde Beth.

‘Ik zou gewoon naar hem toe kunnen lopen en om zijn handtekening vragen,’ zei

Bernie.

‘Dat ga je niet doen,’ zei Beth. ‘Al mist Ma dan nooit een aflevering.’

‘Ik denk dat je hem wel leuk vindt,’ zei Bernie en vulde hun glazen bij.

‘Nee hoor,’ zei Beth net een beetje te hard, waardoor een van de mannen aan de bar omkeek. ‘En daarbij,’ ging ze verder en lachte naar haar verloofde, ‘Danny is veel knapper dan Lawrence Davenport.’

‘Blijf maar dromen,’ zei Bernie. ‘Alleen omdat die jongen Danny zich voor de verandering nu eens geschoren heeft en zijn haar heeft gewassen, moet je je niet verbeelden dat hij daar een gewoonte van gaat maken, zus. Geen kans op. Bedenk wel dat jouw toekomstige echtgenoot in East End werkt, en niet in de City.’

‘Danny zou van alles kunnen zijn wat hij maar wilde,’ zei Beth en pakte zijn hand.

‘Wat had je gedacht, zus? Magnaat of een mannetje?’ zei Bernie en stompte Danny op zijn arm. ‘Danny heeft plannen voor de garage die jou zullen —’

‘Stt,’ zei Danny en schonk zijn vriend nog eens in.

‘Hij zal wel moeten, want dat getrouwd zijn is best duur,’ zei Bernie. ‘Om te beginnen, waar moeten jullie gaan wonen?’

‘Er staat een souterrain om de hoek te koop,’ zei Danny.

‘Maar heb je dan genoeg cash?’ vroeg Bernie.

‘Want souterrains zijn ook niet goedkoop, zelfs niet in East End.’

‘We hebben samen genoeg gespaard om een hypotheek te kunnen krijgen,’ zei Beth, ‘en als Danny de zaak overneemt —’

‘Laten we daarop drinken,’ zei Bernie maar merkte dat de fles leeg was. ‘Ik zal er nog een bestellen.’ ‘Nee,’ zei Beth beslist. ‘Ik moet morgen weer op tijd op mijn werk zijn, ook al hoeft jij dat niet.’

‘Kan me niet verdommen,’ zei Bernie. ‘Mijn zus verlooft zich niet elke dag met mijn beste maat. Nog een fles!’ schreeuwde hij.

The barman glimlachte toen hij uit de koelkast onder de bar nog een fles champagne pakte. Een van de mannen aan de bar keek naar het etiket. 'Pol Roger,' zei hij, voordat hij er hoorbaar genoeg bij zei: 'Dat is aan die lui niet besteed.'

Bernie sprong overeind maar Danny trok hem gelijk weer naar beneden.

'Laat ze toch,' zei hij, 'besteed geen aandacht aan ze.'

The barman kwam snel naar hun tafeltje toe.

'Ik wil geen rotzooi, jongens,' zei hij terwijl hij hem opendeed. 'Een van hun is zijn verjaardag aan het vieren, en eerlijk gezegd hebben ze wat teveel op.'

Beth keek wat beter naar de vier terwijl de barman inschonk. Een van hen staaarde naar haar. Hij knipoogde en likte zijn lippen. Beth keek snel terug, opgelucht dat Danny en haar broer aan het praten waren.

'Dus waar gaan jullie op huwelijksreis heen?'

'St. Tropez,' zei Danny.

'Dat zal je heel wat kosten.'

'En dit keer ga jij niet mee,' zei Beth.

'Die griet ziet er behoorlijk goed uit, totdat ze haar mond opendoet,' zei een stem bij de bar.

Bernie sprong weer op en zag dat de twee mannen uitdagend naar hem keken.

'Die zijn dronken,' zei Beth. 'Besteed geen aandacht aan ze.'

'Nou, dat weet ik niet,' zei de andere man. 'Soms vind ik het wel lekker als een meid haar bek open doet.'

Bernie greep de lege fles en het kostte Danny al zijn kracht om hem in bedwang te houden.

'Ik wil graag weg,' zei Beth beslist. 'Ik heb er geen behoefte aan dat een stel kakkers mijn verlovingsfeestje verpesten.'

Danny sprong gelijk overeind, maar Bernie bleef maar zitten en champagne drinken. ‘Kom, Bernie, laten we weggaan voordat we iets doen waar we spijt van krijgen,’ zei Danny. Bernie stond met tegenzin op en volgde zijn vriend, maar bleef de vier mannen aan de bar in de gaten houden. Beth was blij te zien dat ze met hun rug naar ze toe stonden en met elkaar in gesprek leken te zijn.

Maar op het moment dat Danny de achterdeur opendeed keerde een van hen zich om.

‘Gaan we weg?’ zei hij. En toen pakte hij zijn portemonnee en zei, ‘Als jullie met haar klaar zijn, dan hebben mijn vrienden en ik nog net genoeg over voor een gang bang.’

‘Wat zijn jullie een stelletje losers,’ zei Bernie.

‘Kom dan maar mee naar buiten, als je durft!’

‘Graag, hondelul,’ zei Bernie terwijl Danny hem voor zich uitduwde het steegje in voor hij nog iets kon zeggen. Beth sloeg de deur dicht en begon de steeg in te lopen.

Danny greep Bernie bij zijn elleboog maar ze hadden nog niet een paar stappen gedaan voor hij zich lostrok. ‘Laten we teruggaan en ze op hun donder geven.’

‘Vanavond niet,’ zei Danny die Bernie's arm niet losliet en hem het steegje door duwde.

Toen Beth de hoofdstraat bereikte zag ze de man die Bernie lul genoemd had staan, met een hand op zijn rug. Hij keek weer geil naar haar en begon zijn lippen weer af te likken toen zijn vriend net de hoek om kwam rennen, een beetje buiten adem.

Beth keerde zich om en zag haar broer met gespreide benen klaar staan. Hij lachte.

‘Laten we terug naar binnen gaan,’ schreeuwde Beth naar Danny om gelijk te zien dat de twee andere mannen uit de bar nu bij de deur stonden en de weg versperden.

‘Fuck them,’ zei Bernie. ‘Het is tijd om die lui een lesje te leren.’

‘Nee, nee,’ smeekte Beth toen een van de mannen door het steegje op ze af kwam.

‘Jij neemt die hondelul,’ zei Bernie, ‘en ik pak die andere drie.’

Beth keek verbijsterd toe toen Hondelul een mep gaf die Danny aan de zijkant van zijn kin trof en hem terug deed deinzen. Hij herstelde zich op tijd om de volgende klap af te weren, en deed er toen eentje uit die Hondelul verraste. Hij viel op een knie, maar was snel genoeg weer op de been om nog eens uit te halen naar Danny. Omdat de andere twee mannen bij de achterdeur bleven staan leek het alsof die niet mee wilden doen. Beth verwachtte dat het gevecht al gauw over zou zijn. Ze kon nog net zien hoe haar broer een uppercut gaf aan de andere man, zo hard dat hij bijna knock out ging. Terwijl Bernie wachtte tot hij weer opstond riep hij naar Beth, ‘Doe me een lol, zus, en pak een taxi. Dit gaat niet veel langer meer duren, en we moeten hier pleite.’

Beth keek naar Danny om er zeker van te zijn dat hij aan het winnen was van de Hondelul.

Hondelul lag met gespreide benen op de grond met Danny boven op hem, die kennelijk de situatie meester was. Ze keek nog even naar alle twee voor ze met tegenzin haar broer gehoorzaamde. Ze rende de hoofdstraat in en begon naar een taxi te zoeken. Ze hoefde maar een paar minuten te wachten voor ze het vertrouwde gele FOR HIRE lichtje op een taxi zag. Beth hield de taxi aan terwijl de man die Bernie had neergeslagen langs haar strompelde en in het donker verdween.

‘Waar naar toe, meid?’ vroeg de taxichauffeur.

‘Bacon Road, Bow,’ zei Beth. ‘En twee van mijn vrienden komen er zo ook aan,’ zei ze erbij terwijl hij ze het achterportier opendeed. De taxichauffeur keek achterom de steeg in.

‘Ik denk niet dat zij een taxi nodig hebben, meid,’ zei hij. ‘Als het mijn vrienden waren zou ik een ambulance bellen.’

BOEK EEN
Het proces

1

‘Niet schuldig.’

Danny Cartwright kon zijn benen voelen trillen zoals ze soms deden in de eerste ronde van een bokswedstrijd als hij wist dat hij ging verliezen. Nadat de advocaat de aanklacht had ingediend zei hij tegen Danny, ‘U kunt gaan zitten.’

Danny viel neer op het stoeltje midden in de beklaagdenbank, blij dat de eerste ronde achter de rug was. Hij keek naar de scheidsrechter, die achterin de rechtszaal zat op een leren stoel met hoge rug die er als een troon uitzag.

Voor hem was een lange eiken tafel waarop allerlei papieren over het proces lagen in ringbanden en een notitieboekje dat openlag op een lege pagina.

Rechter Sackville keek naar Danny, niet afkeurend en niet goedkeurend. Hij deed zijn halve brilletje af en zei met een strenge stem, ‘Laat de jury binnenkomen.’

Terwijl ze allemaal wachtten tot de twaalf mannen en vrouwen er waren, probeerde Danny wat hij zag en hoorde in hof nummer vier van de Old Bailey te begrijpen.

Hij keek naar de twee mannen die elk aan een kant zaten van wat de bank van de verdedigers was, zoals ze hem verteld hadden. Zijn jonge advocaat, Alex Redmayne, keek naar hem en lachte vriendelijk, maar de oudere man aan het andere kant van de bank, die Mr. Redmayne steeds de aanklager noemde, keek niet eenmaal zijn kant op.

Danny keek verder naar de publieke tribune.

Zijn ouders zaten vooraan. De stevige getatoeëerde armen van zijn vader lagen op de leuning van het balkon, zijn moeder had haar hoofd gebogen. Ze keek af en toe even naar beneden naar haar enige zoon. Het had een paar maanden geduurd voor de zaak van het Openbaar Ministerie tegen Daniel Arthur Cartwright uiteindelijk bij de Old Bailey was aangekomen. Danny had de indruk dat zodra het om recht ging, alles in slow motion gebeurde. En toen, plotseling, zonder waarschuwing, ging de deur aan het andere eind van de rechtszaal open en verscheen de bode weer. Achter hem liepen zeven mannen en vijf vrouwen die uitgekozen waren om over zijn lot te beslissen. Ze gingen naar het vak voor de jury op hun plaats zitten – zes vooraan, zes erachter; vreemde mensen die niets anders gemeen hadden dan dat ze door het lot geselecteerd waren.

Nadat ze waren gaan zitten stond de advocaat op van zijn stoel en begon ze toe te spreken. ‘Leden van de jury,’ begon hij, ‘de beklagde, Daniel Arthur Cartwright, staat hier omdat hij wordt beschuldigd van moord. In die aanklacht pleit hij niet schuldig. Uw opdracht is daarom om te luisteren naar de bewijzen en te besluiten of hij al dan niet schuldig is.’

2

Rechter Sackville keek naar de bank beneden hem. ‘Mr. Pearson, u mag beginnen met de aanklacht namens het Openbaar Ministerie.’

Een korte gezette man stond langzaam op van zijn bank. Mr. Arnold Pearson QC deed het dikke dossier open dat op een lessenaar voor hem lag. Hij kwam even aan zijn versleten pruik, alsof hij controleerde of hij hem wel op had, trok toen de revers van zijn toga recht; een gewoontegebaar dat hij de afgelopen dertig jaar nooit veranderd had.

‘Edelachtbare,’ begon hij langzaam en plechtig, ‘Ik sta hier namens het Openbaar Ministerie terwijl mijn geachte confrère’ – hij keek even naar het papiertje voor hem om de naam te controleren – ‘Mr. Alex Redmayne verschijnt als de verdediger. De zaak waar we het over hebben, edelachtbare, is een geval van moord. De wrede moord met voorbedachte rade op Mr. Bernard Henry Wilson.’

Op de publieke tribune zaten de ouders van het slachtoffer in het verste hoekje van de achterste rij. Mr. Wilson keek naar beneden naar Danny en was niet in staat om de teleurstelling in zijn ogen te verbergen. Mrs. Wilson staarde met een lege voor zich uit, zoals iemand die een begrafenis bijwoont. Hoewel de tragische gebeurtenissen rond de dood van Bernie Wilson de levens van twee gezinnen in het East End, die altijd bevriend geweest waren, onomkeerbaar veranderd hadden, hadden ze niet veel ophef veroorzaakt in de straatjes rond Bacon Road in Bow.

‘In de loop van dit proces zult u horen hoe de beklaagde’ – ging Pearson door en wuifde in de richting van de beklagdenbank zonder maar een blik op Danny te werpen – ‘Mr. Wilson op 18 september 1999 een pub in lokte, waar hij zijn wrede moord met voorbedachten rade beging. Eerder die avond had hij de zus van Mr. Wilson’ – en weer keek hij even op het dossier voor hem – ‘Elizabeth, mee uit genomen naar Lucio’s restaurant op Fulham Road. Het hof zal horen dat Cartwright een huwelijksaanzoek deed aan Miss Wilson nadat die verteld had dat ze zwanger was. Daarna belde hij met zijn mobieltje Mr. Bernard Wilson om hem uit te nodigen om naar de Dunlop Arms te komen, een pub achter Hambleton Terrace in Chelsea, om het te vieren.

‘Miss Wilson heeft al schriftelijk verklaard dat ze nooit eerder in deze pub geweest was, howel Cartwright er kennelijk wel bekend was en hij hem uitgezocht had voor alleen maar één doel: de achterdeur komt uit op een rustig steegje, een ideale plek voor iemand die een moord van plan is; een moord waarvan Cartwright later zou beweren dat die begaan was door een volkomen vreemde die toevallig die avond ook in de Dunlop Arms was.’